

Náhodářka

Klára Smětáková (2. místo v I. kategorii)

Ach jo! Taky jste už někdy přemýšleli nad tím, že život je vlastně jenom jedna velká náhoda? Že se v minulosti mělo stát tolik věcí, které se nakonec nestaly a že se stalo tolik věcí, které se nikdy stát neměly? Já jsem nad tím přemýšlela včera večer, protože jsem již tradičně nemohla usnout a vždycky když nemůžete usnout, tak se vám zrovna – takovou nevinnou náhodou – chce přemýšlet o věcech, které nikdy nevyřešíte anebo vám jenom dají další podnět proč nespát. A právě proto jsem teď málem skončila s hlavou ve své snídani. Protože jsem prostě naspala pouze 3 hodiny a zbytek noci jsem přemýšlela o náhodách.

„Mami, já nemůžu jít do školy!“ prohlásila jsem vážně. „Ale prosím tě,“ odpověděla máma, „Proč bys nemohla? To jako když se přiblížíš ke škole, tak začne foukat obrovský vítr a odvane tě zpátky do postele?“ Nechápe to. Myslí si, že je hrozně vtipná a můj monstrózní problém ji vůbec nezajímá. A taky, že jsem ji to řekla. Odpověděla mi, že je náhodou nejvtipnější matka, kterou kdy budu mít a že jestli si nepohnu, tak jdu do školy pěšky. Takže jsem zrychlila, protože jestli v tu chvíli existovala nějaká činnost, kterou bych na 327 548% nezvládla, tak to mimo plavání s krokodýly, létání pomocí mých dvou culíků nebo hledání mého 6 let ztraceného přívěsku na klíče bylo jít do školy pěšky.

Když jsme jeli do školy, dávali v rádiu takovou strašnou „hitovku“ tak z pravěku a „moje hudebně velice nadaná matka“ (pro ty pomalejší – ironie) si ji začala zpívat. Tak jsem ji ujistila, že už jsem dostatečně probuzená jedním otravným zvukem – budíkem – a že repete nepotřebuji, na což se urazila a zbytek cesty mi opakovala, že přirovnávat její hlas k něčemu otravnému, je drzé a naprosto nepravdivé. Potom zastavila, já se s ní rozloučila a šla jsem do školy.

Pondělí. První hodina. To nejhorší samozřejmě na začátek – MATIKAAAA. Já a matika nejsme kamarádi odjakživa. Ale jestli jsem s někým ještě méně kamarádka než s matikou, tak je to:

za a) s rajskou omáčkou (z té je mi na zvracení)

za b) s Vendulou s naší třídy (z té je mi na zvracení taky, ale rajská si za to alespoň nemůže sama)

a za c) ...

nádech a výdech

s naší učitelkou na matiku!!!

To je tak zlý, krutý a škaredý člověk. Vždy, když počítáme (někteří počítají, já nevěřicně s prominutím - čumím na všechna ta čísla) tak nám do toho kecá, nakukuje nám přes rameno a u toho mlaská... NEUSTÁLE mi říká, že jestli nebudu mít lepší úpravu, tak mi dá automaticky za 5 a svede to na to, že to nemohla přečíst. No jak já ji NESNÁŠÍM!!! A k tomu všemu, si myslí, že je hrozně vtipná a když to někomu nejde (třeba mi), tak se nás ještě snaží setřít. Třeba řekne něco jako: „Ty se v těch číslech vyznáš tak málo, že pochybuji, že poznáš, jakou známku jsem ti dala,“ a podobně.

Inu přišla jsem do třídy a pozdravila jsem se, se svými třemi nejlepšími kamarádkami: s Magdou (Maggie), s Renátou (Renny) a Danielou (Dančou). A já jsem Kamila, ale dávám přednost Kamča.

Jenže mám smůlu, protože učitelka dává přednost Kamila a právě vešla do třídy. Oznámila nám, že zvonilo, i když nezvonilo. Tak jsme si sedli. „Kdo chybí?“ zeptala se učitelka a dodala, „Je zde Kamila?“ „Ano, jsem tady,“ odpověděla jsem a její výraz, byl najednou ještě tak 6x kyselejší než doteď. Do chybějících zapsal tedy jen Honzu, Lenku a Adu.

Když dopsala, zazvonilo. Pár lidí se zasmálo a to byla osudová chyba. Popravdě, hned jsem litovala, že někdo neřekl, že chybím. Už jsem věděla, co přijde. Úplně jsem viděla, jak učitelce problesklo hlavou: „Mně se tady nikdo smát nebude. Já jim ukážu.“ „Nó, tak to vidím, že je tu ta pravá nálada na zkoušení u tabule,“ řekla už nahlas. V té chvíli si i ostatní uvědomili, že jsme namydlení. Úplně jsem ji v tu chvíli nesnášela. Jako bych slyšela ten hlas v její hlavě „Táák, to jsem jim to zase natřela.“ Významně jezdila očima po třídě a já – přesto že jsem ateista - jsem se v tu chvíli modlila i k hruškám, jen ať hlavně zase nemusím k té pitomé tabuli.

Vyvolala Maggie, ale té matika jde, takže o tu jsem strach neměla. Potom vyvolala Vendulu, z čehož jsem měla neskutečně velkou zlomyslnou radost. Najednou vtrhla do třídy Adá a omluvila se, že autobus měl zpoždění. To, ale učitelku samozřejmě nezajímalo, takže jí nechala zapsanou a ještě jí chtěla vyzkoušet. Ale protože já nesnáším nespravedlnost a nelogiku, tak jsem se i přes mou nechuť a vědomí co přijde dál, ozvala: „Ale Adá je zapsaná jako chybějící, takže tady v podstatě není. A jak chcete vyzkoušet někoho, kdo tu není?“ Všichni včetně učitelky se na mě podívali. „No, tak pojď k tabuli ty, Kamilo!“ řekla s jiskrami v očích. Viděla jsem na ni, jak si to užívá.

Adá, která se už se slzami v očích chystala k tabuli, se na mě s úlevou, překvapením a hlavně vděkem podívala a usmála. Když jsme se míjely, jenom potichu špitla: „Díky, máš to u mě!“

Úsměv jsem ji oplatila, ale i když jsem věděla, že za to nemůže ona, ale učitelka pomyslela jsem si: „No, to teda mám!“ Tak jsem se tedy unaveně a našťavaně vlekla k tabuli. „Trochu života do toho umírání,“ rýpla si úča. Nesnáším, když tohle někdo řekne a tak jsem si jen v duchu řekla, že já mám na rozdíl od ní do umírání ještě mraky času.

Zadala nám příklady a mě si samozřejmě vychutnala. Měla jsem v hlavě úplně prázdko. Spočítala jsem jeden příklad ze čtyř a to jenom proto, že jsem ho odkoukala od Maggie. Maggie dostala za 1, Vendula 1-2 a já za 4. A protože učitelka miluje provokování, tak mi řekla: „No, když jsi takové číslo, tak bych čekala, že ti matika půjde trochu více.“ A v tu chvíli ze mě úplnou náhodou, úplně bez přemýšlení vypadlo: „Tak velké číslo jako ty určitě nejsem.“ Následovalo hrobové, dlouhé, nevěřicné ticho a já si pomyslela prosím, ať to nevezme ještě hůř, než jsem to myslela. Myslela jsem to prostě jenom jako setření, které nemělo nic znamenat. Ale co když to pochopí tak, že je divoká? Nebo že je velká váha / velké číslo? Nebo že je stará? „No tak tohle už horší nebude,“ řekla jsem si. „Promiňte!“ vypadlo ze mě jenom, ale učitelka už měla jasno. „Udělejte si odpoledne s maminkou čas a přijďte ke mně do kabinetu. Popovídáme si“ řekla.

Tak a bylo to. Náhoda je prostě blbec. Proč jsem to řekla? Proč jsem to řekla? Proč? Proč? PROČ?

O přestávce za mnou přišla Ad'a a dala mi čokoládu, kterou koupila v bufetu, což mi přišlo jako malé odškodnění, ale stejně jsem ji poděkovala a o čokoládu jsem se rozdělila s naším týmem. Holky mě začaly utěšovat, že to nebude tak zlý. Ale protože já nesnáším utěšování a litování tak jsem začala znovu přemýšlet o náhodách. A zapojila jsem i ostatní holky. Všechny jsme se shodly, že náhody existují. Malé, velké, špatné, dobré,... To je jedno, ale existují. „Holky vždyť nám se nějaké náhody stávají pořád,“ a pokračovala jsem, „Dančo! Vaši kočku si s rodiči našla náhodou na procházce. A ty Maggie, náhodou jste se přestěhovaly právě naproti nám a od té doby jsme nejlepší kamarádky.“ „A já jsem náhodou přišla o tátu,“ řekla Renny. Ano, věděla jsem to. Rennin táta zemřel při autonehodě, když jí bylo 7. Nechtěla jsem to říkat a teď jsem se cítila špatně. Nechtěla jsem Renny vynechat, ale nechtěla jsem ani nakousávat to, co právě řekla. Nejen kvůli ní, i když jí to musí pořád hodně bolet. Ale taky kvůli nám, protože nám to připomíná, stejně jako moje dnešní náhoda, že náhody nemusí být jen dobré, ale taky docela na pytel. „A já jsem dneska učitelce řekla, že je velké číslo.“ Chtěla jsem změnit téma. Akorát mi nedošlo, že mě holky zase začnou utěšovat a že to byl vlastně první důvod, proč jsme začaly mluvit o náhodách. Ach jo! Točí se to v kruhu.

Po vyučování jsem šla na oběd do školní jídelny, a přestože byla pizza (a pizza je pro mě opak rajske), nesnědla jsem skoro nic. Byla jsem hrozně nervózní z toho rozhovoru mojí matky s učitelkou. Po obědě jsem šla do kabinetu, kde už čekala učitelka. „Dobrý den Kamilo.“ „Dobrý den paní učitelko.“ Potom jsme už nemluvily. Čekaly jsme na mou mámu. „Co jste vy za rodinu? Dítě drzé, matka není schopna přijít včas a otci se ani nedovolám.“ „Máma i táta jsou v práci,“ informovala jsem učitelku. A než stihla něco říci, tak přišla máma a omluvila se, že přišla pozdě, na což ji učitelka řekla, že to nevádí. Když to řekla, málem jsem se z toho zbláznila. Po dlouhém rozhovoru s učitelkou jsme s mámou šly mlčky do auta. Když jsem zabouchla dveře, tak se na mě máma podívala a řekla: „Příště si to prosím tě mysli jen v duchu,“ a rozesmála se. Nevěřicně jsem na ni zírala, což ji rozesmálo ještě víc a nakonec jsem se začala smát taky. Inu, zdá se, že náhody existují a já jsem ta největší NÁHODÁŘKA na světě.